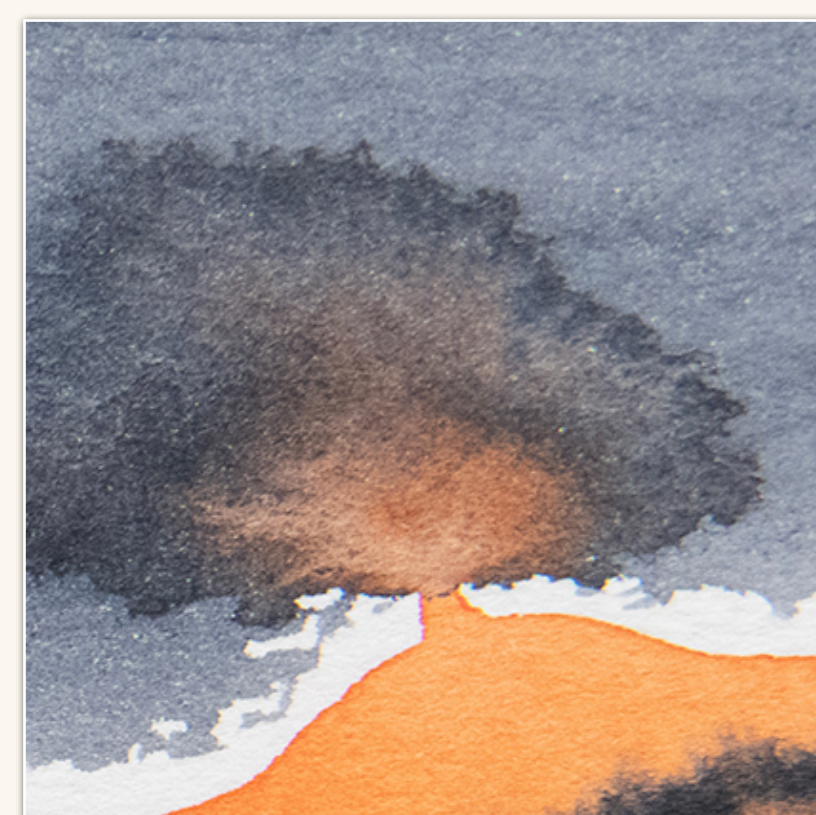
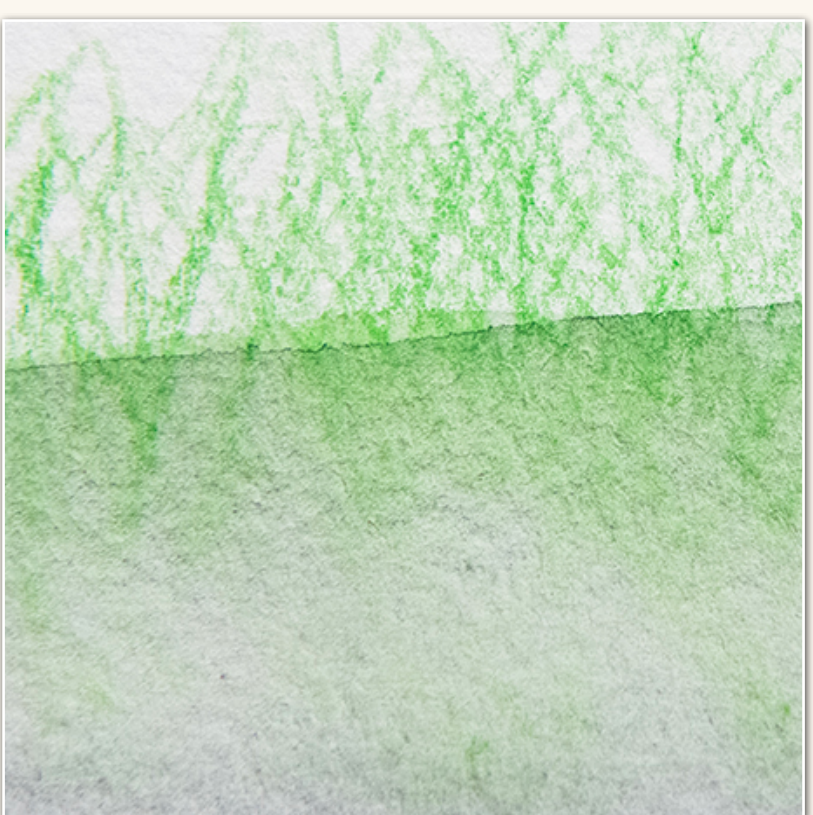
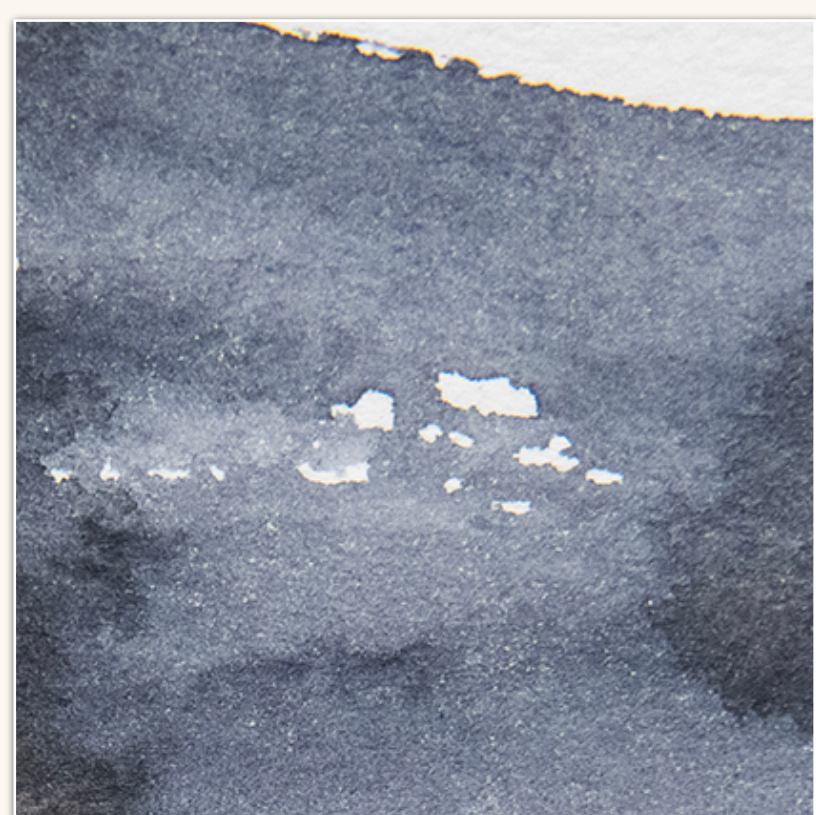
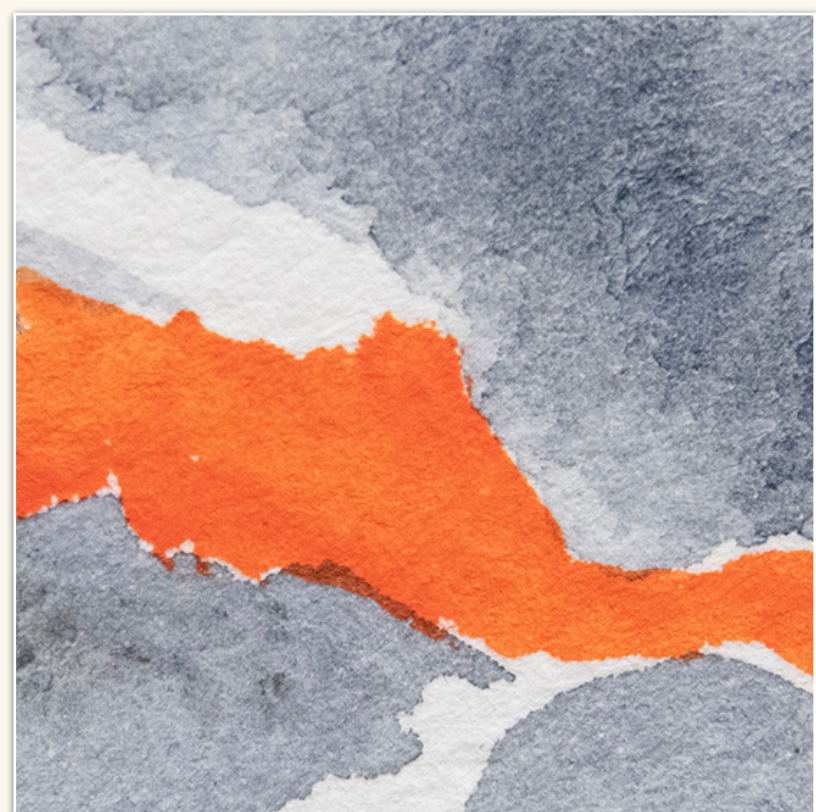

VESPRES
DE
llum
AL CLAUSTRE

WALDEN o la vida als boscos

Els textos que acompanyen el programa pertanyen a WALDEN o la vida als Boscos (1854), una obra mestra de Henry David Thoreau que reflexiona sobre la simplicitat, la natura i la llibertat humana.

Tot i ser escrit al segle XIX, és un manifest ecologista i filosòfic plenament vigent. És una lectura ideal per a qui busqui una pausa de la immediatesa digital i vulgui qüestionar-se el ritme de la vida moderna.

Hi demostra que l'home necessita molt poc per a sobreviure i ser feliç. Destaca la importància de la connexió amb la natura, descriu l'entorn amb precisió poètica i proposa una comunió espiritual amb el bosc. Però també és una crítica social: ataca el consumisme de la societat industrialitzada que esclavitza els humans amb falses necessitats.

La selecció de textos de Walden que acompanyen el present programa volen ser un preludi a les lletres de les cançons que el conformen, establint així entre elles un diàleg.

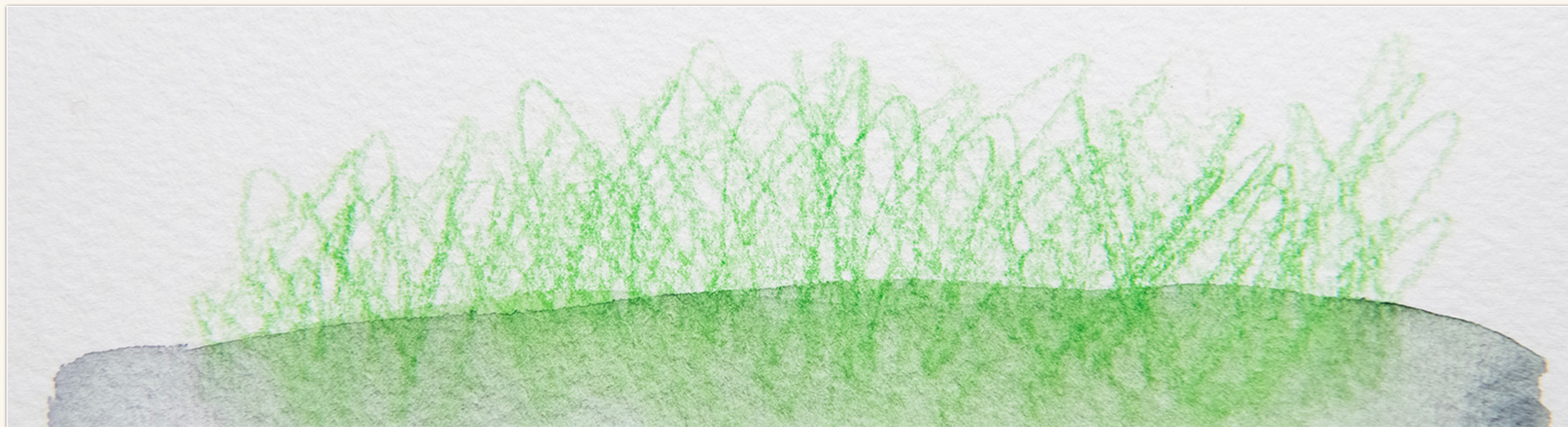
**18
juny**

21:00 h

pati nou de l'antic

escorxador

“Vaig anar al bosc perquè volia viure a consciència, per fer front únicament als fets essencials de la vida i veure si era capaç d'aprendre el que aquesta tenia per ensenyar-me i no trobar-me que, just abans de morir, veiés que no havia viscut.

No volia viure el que no era vida, perquè viure és un tresor; tampoc no volia viure resignat si no era del tot necessari. Volia viure una vida a fons, ben espremuda; viure amb l'energia i la senzillesa espartana necessàries per eliminar tot el que no era vida, obrir-me camí i viure al límit, arraconar la vida i reduir-la a la mínima expressió i, si em resultava mesquina, obtenir-ne tota la seva mesquinesa genuïna i donar-la a conèixer al món.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

marta carceller

violí

neus carles

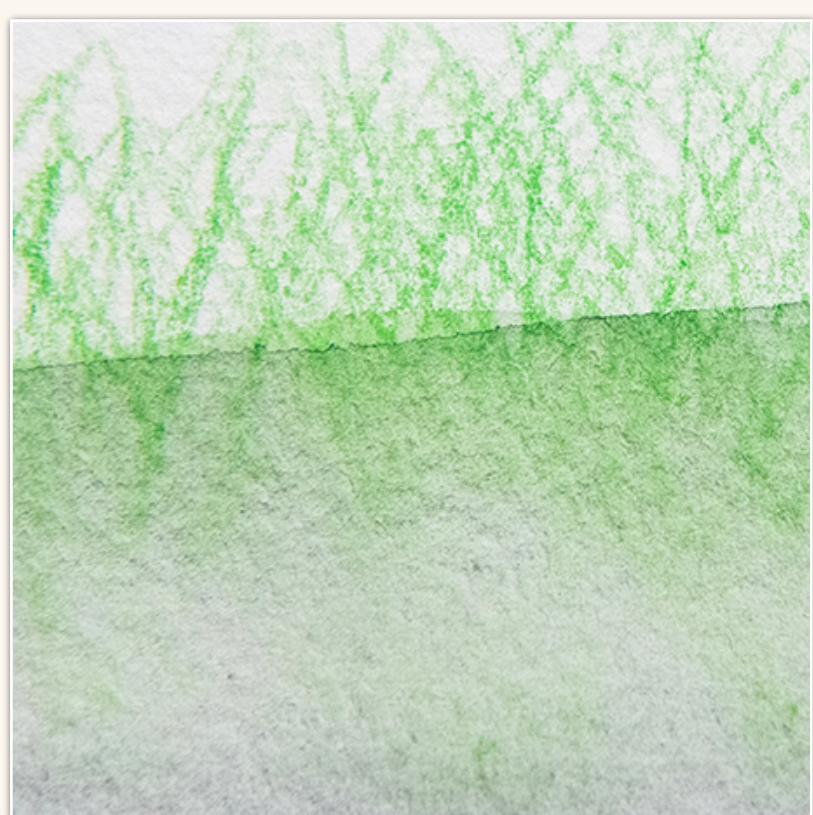
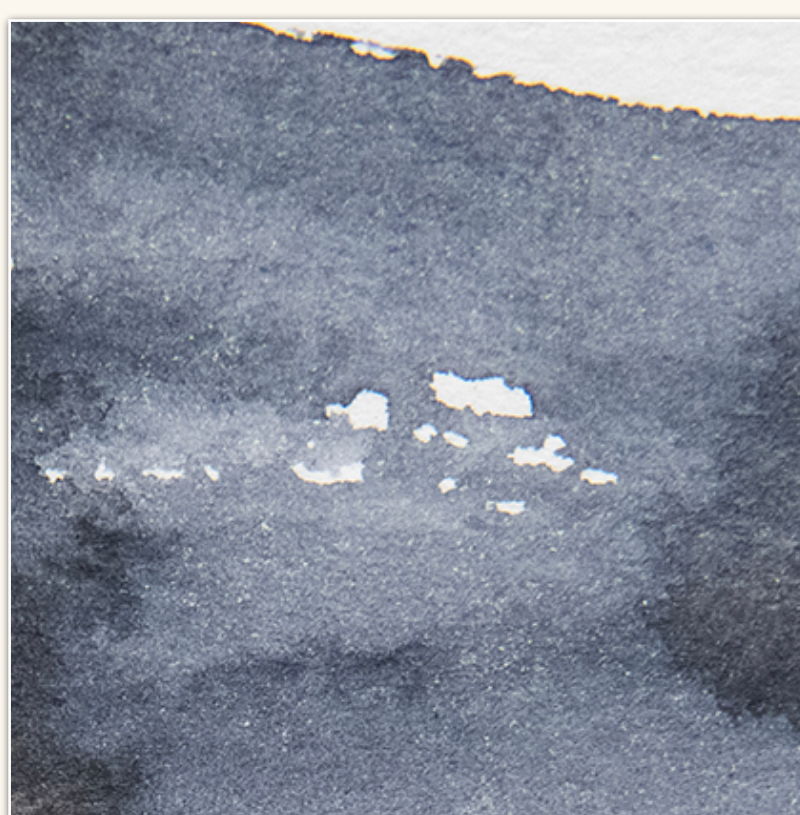
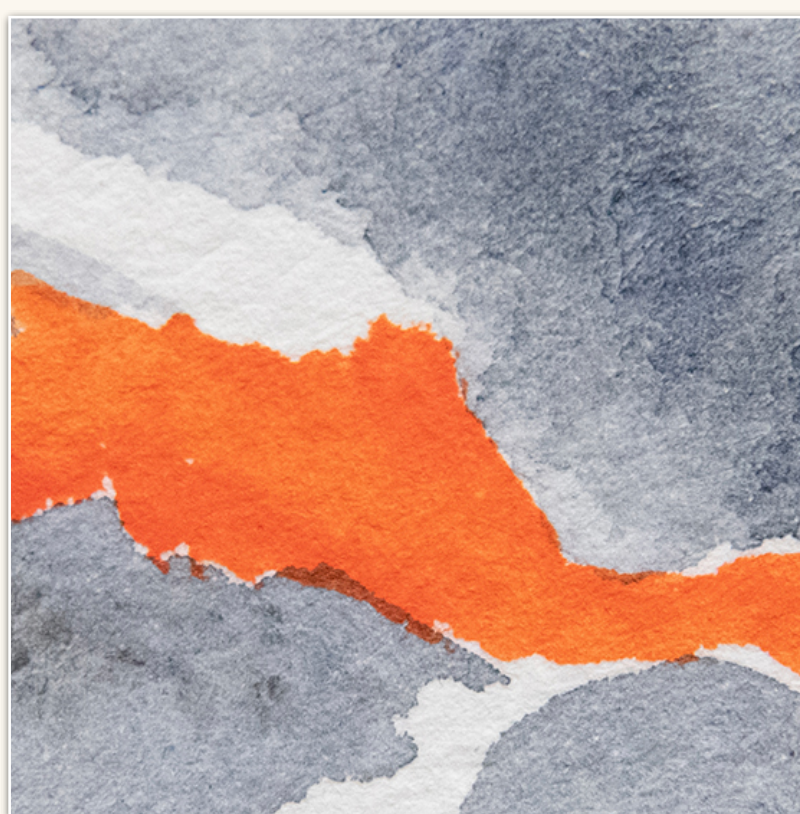
violí

marta riba

viola

toni cabanes

violoncel

coral mixta d'igualada

francesc minguella

director

“abendlicht”

la llum del capvespre

la llum del capvespre

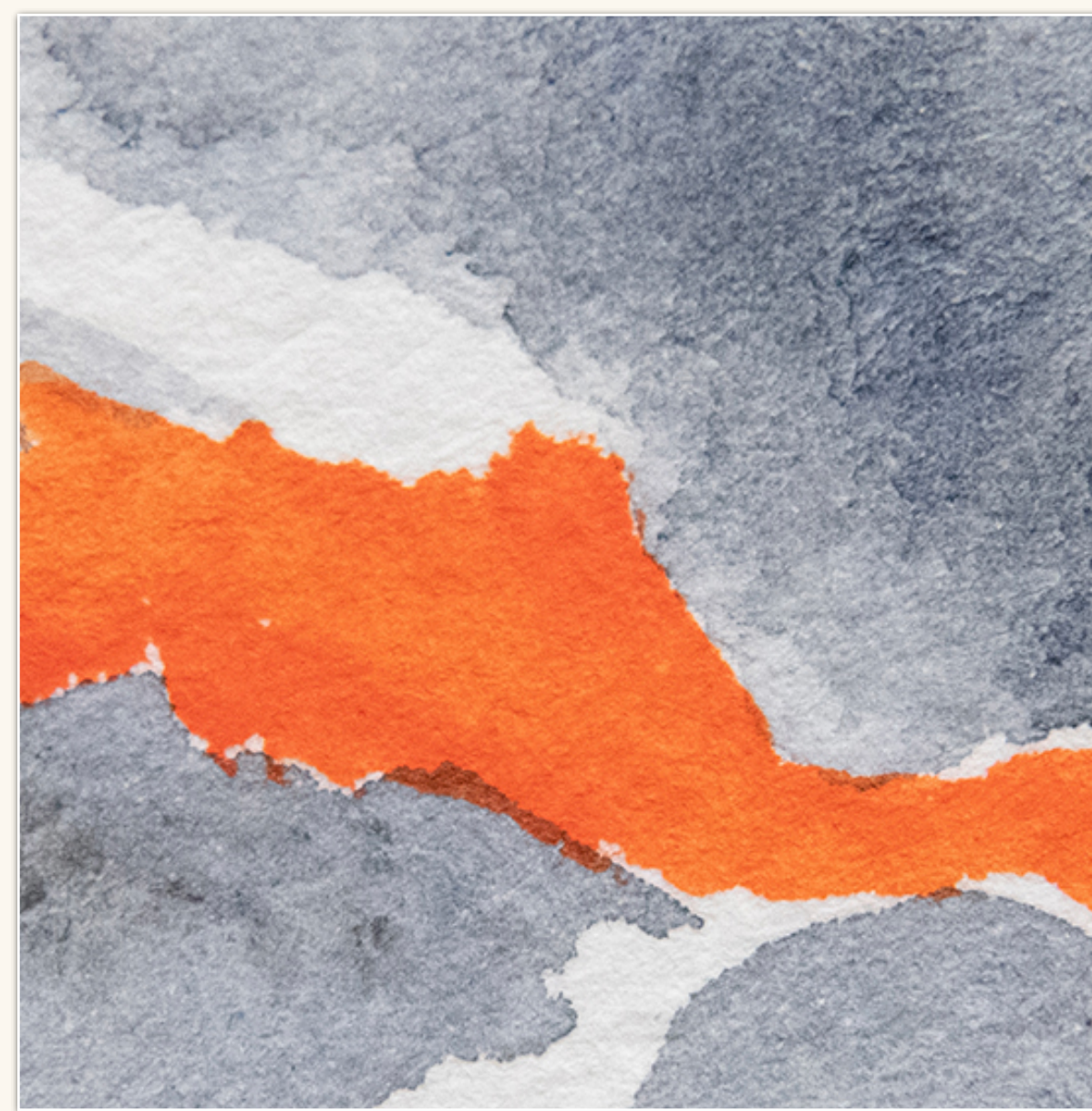
La connexió amb la natura, el bosc, la llum o la nit és la temàtica comuna que relliga el programa del concert “Abendlicht” (la llum del capvespre) que presentem, al voltant de la recerca de la pau, el recolliment protector i la transició de la foscor (o el conflicte) cap a la quietud salvadora.

Obres que neixen de contextos diferents —textos bíblics, pregàries litúrgiques i poesia lírica d'arrel popular—, que conceptualment expressen el mateix anhel de l'ànima romàntica: trobar un refugi càlid davant l'angoixa del món exterior. Un mateix esperit del segle XIX, caracteritzat per l'ús de textures polifòniques molt riques que evoquen precisament aquesta sensació de calma.

programa

1a. Part

**joseph reinberger
(1839-1901)**

abendlied

**felix mendelssohn
(1809-1847)**

siehe!
wir preisen selig,
die erduldet haben

felix mendelssohn
(1809-1847)

seid uns gnädig,
hohe götter!

felix mendelssohn
(1809-1847)

verleih uns
frieden

sergei rachmaninoff
(1873-1943)

bogoroditse devo

“Aquesta terra en què habitem no és res més que un punt en l’espai. A quina distància creieu que viuen els dos habitants més llunyans d’aquella estrella, l’amplada del disc de la qual no s’aprecia ni tan sols amb els nostres instruments? Per què m’hauria de sentir sol? Que no es troba en la Via Làctia, el nostre planeta? Quina mena d’espai és el que separa l’home dels seus companys i el fa sentir sol?

He descobert que no és el moviment de les cames el que fa que dues ments se sentin properes. De què volem viure a prop, principalment?”

Henry David Thoreau (1817-1862)

joseph rheinberger (1839-1901)

abendlied

op 69,3

Abendlied és una composició per a cor mixt a 6 veus. És una de les “Tres cançons espirituals” op. 69, 3. El text procedeix de l'Evangeli segons sant Lluc 24,29 i l'autor va escriure la primera versió d'aquest breu coral –que es considera la seva obra més popular– quan tenia quinze anys, el 9 de març de 1855.

El versicle de Lluc narra el moment en què els deixebles d'Emmaús insisteixen a Jesús que es quedi amb ells: “Però ells van insistir amb força dient-li: –Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells.”

abendlied

*Bleib bei uns,
denn es will Abend werden,
und der Tag hat sich geneiget.*

cançó de capvespre

*Queda't amb nosaltres,
que es fa tard
i el dia ja ha començat a declinar.*

"El dia només despunta quan estem desperts.
Hi ha més dia per néixer.
El sol és només una estrella del matí."

Henry David Thoreau (1817-1862)

felix mendelssohn (1809-1847)

siehe! wir preisen selig, die erduldet haben

op 36,11

“Siehe! Wir preisen selig, die erduldet haben” (Mireu, benaurats els qui han sofert) és un cor destacat de l’oratori *Paulus* de Felix Mendelssohn, inspirat en la constància de Job. Aquesta obra, marcada per la seva bellesa coral, subratlla la fe i el consol enmig de la persecució. Aquesta peça és una de les més commovedores i destacades en la producció sacra del compositor alemany.

El seu text combina fragments d'estil litúrgic i bíblic, molt coneguts per aparèixer a la cèlebre obra coral *Un rèquiem alemany* (*Ein deutsches Requiem*) de Johannes Brahms (específicament als moviments 5 i 2).

Paulus, Op. 36, és el primer gran oratori compost per Felix Mendelssohn. Estrenat el 1836, l'obra narra la vida i conversió de Sant Pau apòstol, fusionant l'estil clàssic de Bach i Händel amb el lirisme del primer romanticisme. És una obra monumental del corpus simfònic-coral del romanticisme.

siehe! wir preisen selig, die erduldet haben

*Siehe! Wir preisen selig,
die erduldet haben.
Denn ob der Leib gleich stirbt,
doch wird die Seele leben.*

mireu! benaurats els qui han sofert

*Mireu! Proclamem benaurats
els qui han aguantat el sofriment.
Perquè, encara que el cos mori,
l'ànima viurà.*

"Simplifica, simplifica, simplifica! [...] En lloc de tres àpats al dia, si cal, que se'n faci un; en lloc de cent plats, cinc; i reduir la resta en proporció."

Henry David Thoreau (1817-1862)

felix mendelssohn (1809-1847)

seid uns gnädig, hohe götter!

op 36,35

Aquest altre cor de l'oratori *Paulus* de Mendelssohn representa l'eufòria dels habitants de Listra adorant Pau i Bernabé com a déus, amb el text alemany “Seid uns gnädig, hohe Götter! Seht herab auf unser Opfer!”.

Es tracta d'un cor dramàtic basat en Fets 14, que descriu l'adoració pagana als apòstols Pau i Bernabé. L'escena musical, que precedeix la intervenció dels apòstols, utilitza un to de culte per a l'adoració.

Seid uns gnädig, hohe götter

Seid uns gnädig, hohe Götter!
Seht herab auf unser Opfer!

sigueu-nos propicis, alts déus!

Sigueu-nos propicis, alts déus!
Mireu la nostra ofrena!

“Vaig anar als boscos perquè volia viure deliberadament, per enfrontar-me només als fets essencials de la vida, i veure si podia aprendre el que havia d'ensenyar, no fos cas que, quan arribés l'hora de morir, descobrís que no havia viscut.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

felix mendelssohn (1809-1847)

verleih uns frieden

WoO 5

Es tracta d'una de les obres corals més commovedores de Felix Mendelssohn. Composta l'any 1831, s'estructura com una cantata coral basada en un cèlebre himne de Martí Luter, que al seu torn parafraseja l'oració llatina *Da pacem Domine*.

Aquesta obra és una pregària musical que demana la pau divina. S'interpreta sovint com un cant universal a la concòrdia.

Mendelssohn va compondre aquesta petita joia musical en plena època de redescobriment de l'obra de J. S. Bach. L'estil destaca per la seva textura polifònica, de caràcter íntim, reflexiu i d'una gran puresa espiritual. La música condueix gradualment l'oient cap a un clima de serenor i pregària profunda.

verleih uns frieden

*Verleih uns Frieden gnädiglich,
Herr Gott, zu unsern Zeiten.
Es ist doch ja kein andrer nicht,
der für uns könnte streiten,
denn du, unser Gott, alleine.*

dona'ns benignant la pau

*Dona'ns benignant la pau,
Senyor, en els nostres temps.
Perquè no hi ha ningú més
que pugui lluitar per nosaltres,
excepte tu sol, Déu nostre.*

“Cada matí era una invitació alegre a fer la meva vida d'una simplicitat igual, i gairebé podria dir innocència, a la de la mateixa Natura. He estat un adorador de l'aurora tan sincer com els grecs. Em llevava d'hora i em banyava a la llacuna; això era un exercici religiós, i una de les millors coses que feia.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

sergei rachmaninoff (1873-1943)

bogoroditse devo

op 37,6

Bogoroditse Devo (en eslau eclesiàstic: Богородице Дѣво) és una pregària mariana fonamental en la tradició ortodoxa, equivalent a l'"Ave Maria" catòlic. El text, basat en la salutació de l'arcàngel Gabriel i d'Isabel, celebra a la Verge Maria com a portadora del Salvador.

Escrita el 1915 forma part de la seva obra mestra *Vespres* (o Vigília de tota la nit, Op. 37, núm. 6). És una peça profundament contemplativa, coneguda per la seva rica harmonia i l'ús de veus baixes.

bogoroditse devo

*Bogoroditse Devo, raduysya,
Blagodatnaya Mariye, Gospod' s toboyu:
Blagoslovenna Ty v zhenakh,
i blagosloven plod chreva Tvoyego,
Yako Spasa rodila yesi dush nashikh.*

verge mare de déu (ave maria)

*Verge Mare de Déu, alegreu-vos,
Maria plena de gràcia, el Senyor és amb tu:
Beneïda ets tu entre les dones,
i beneït és el fruit del teu ventre,
perquè has engendrat el Salvador de les nostres ànimes.*

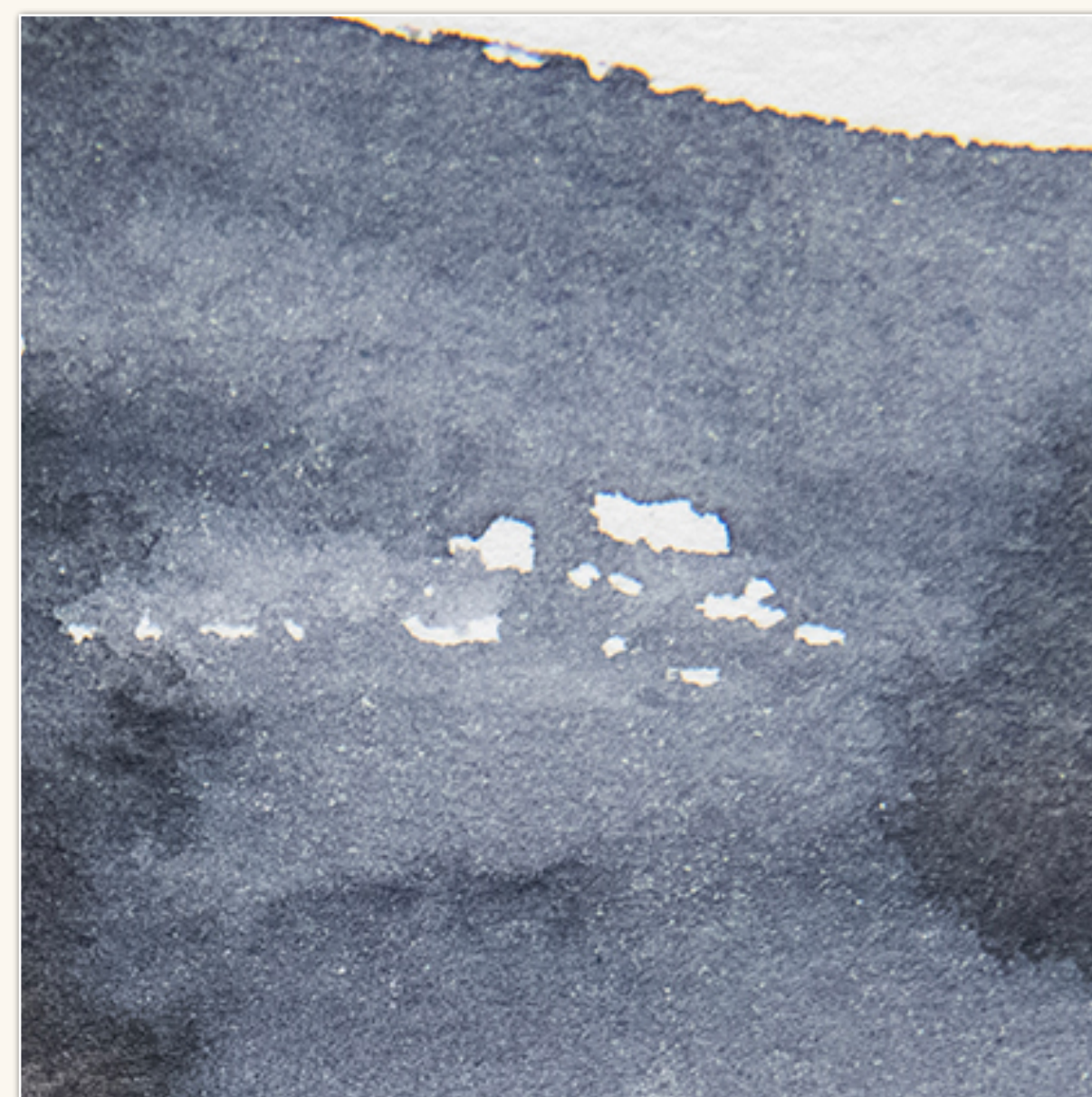
programa

2a. Part

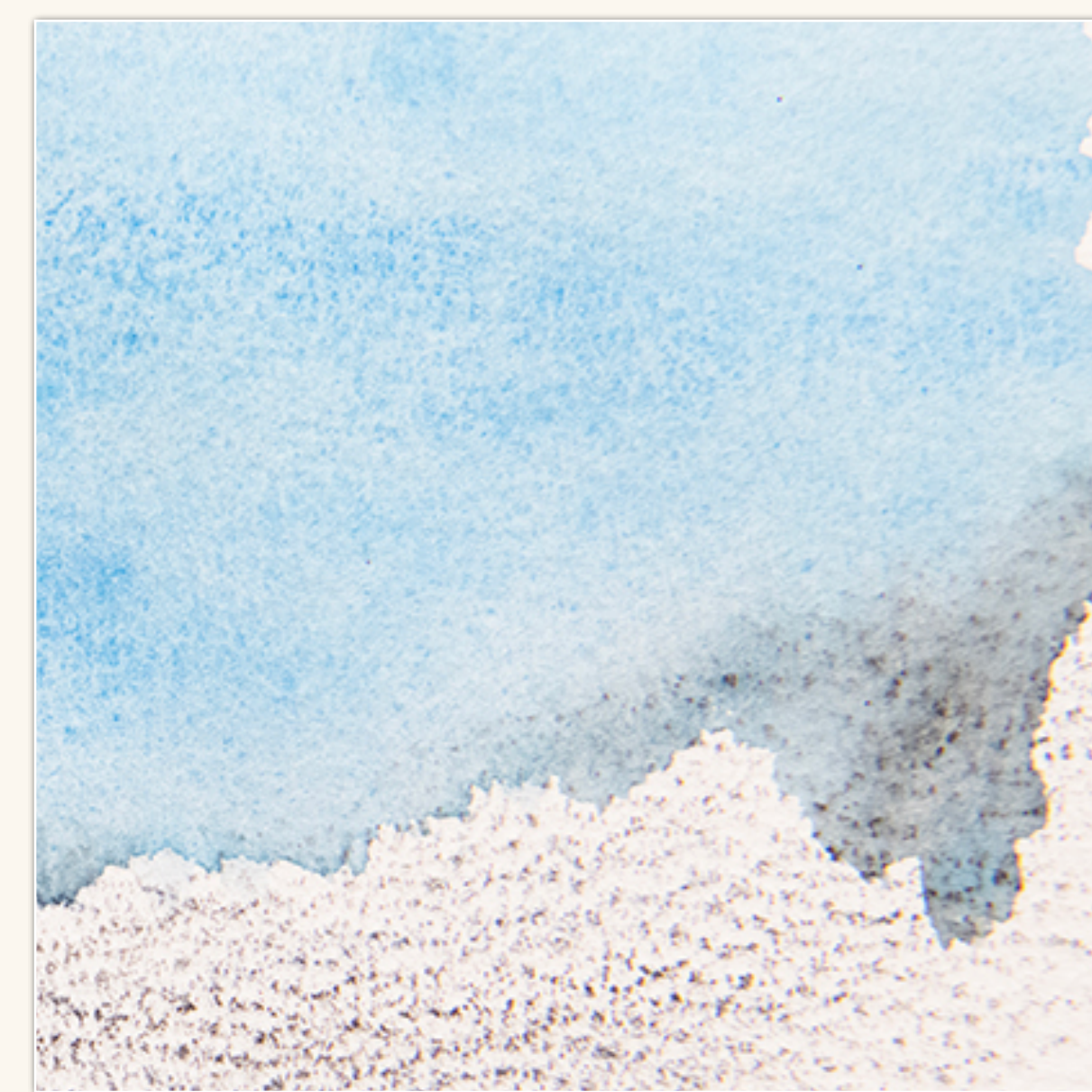
johannes brahms
(1833-1897)

sieben lieder

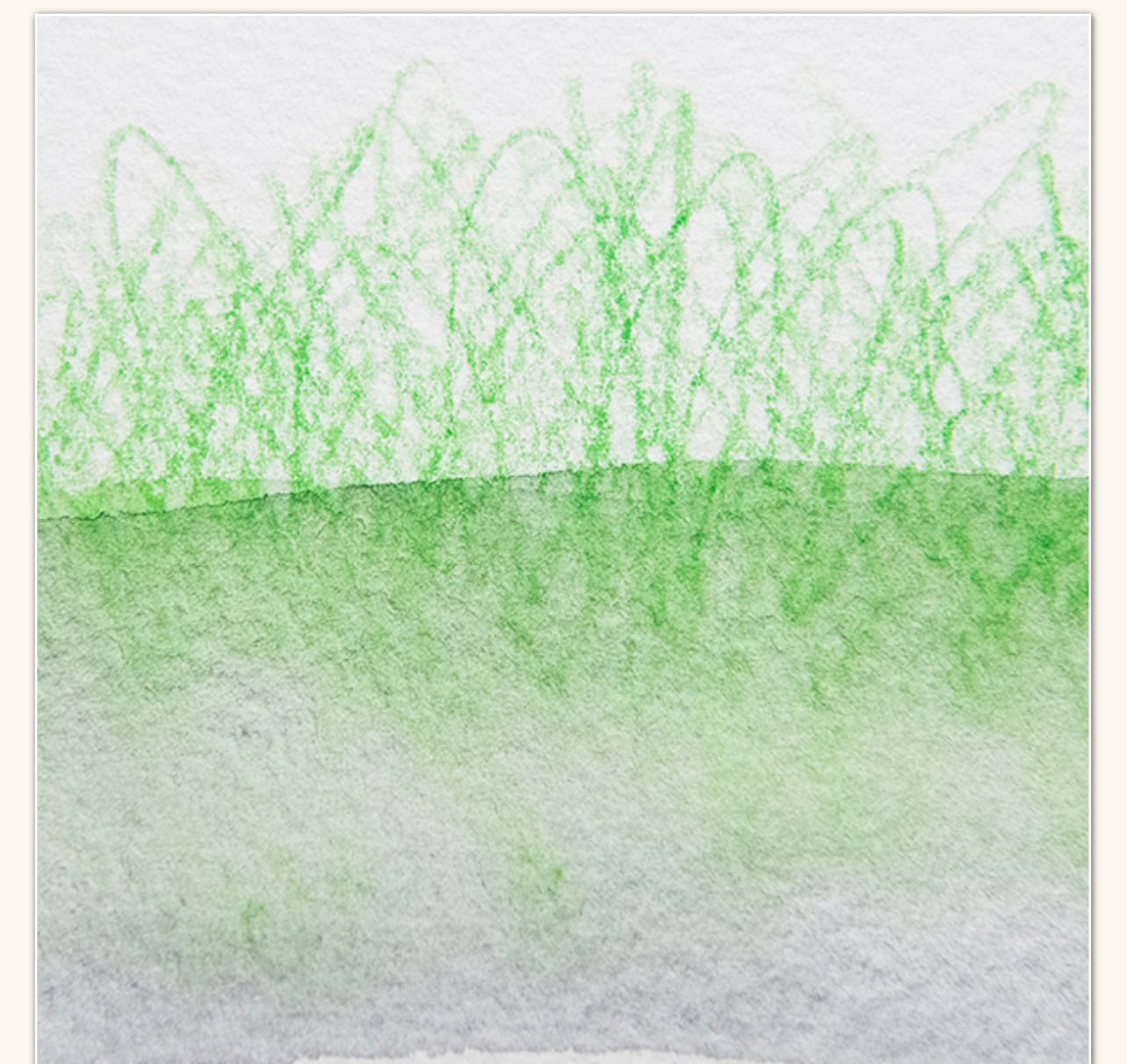
op 62

rosmarin

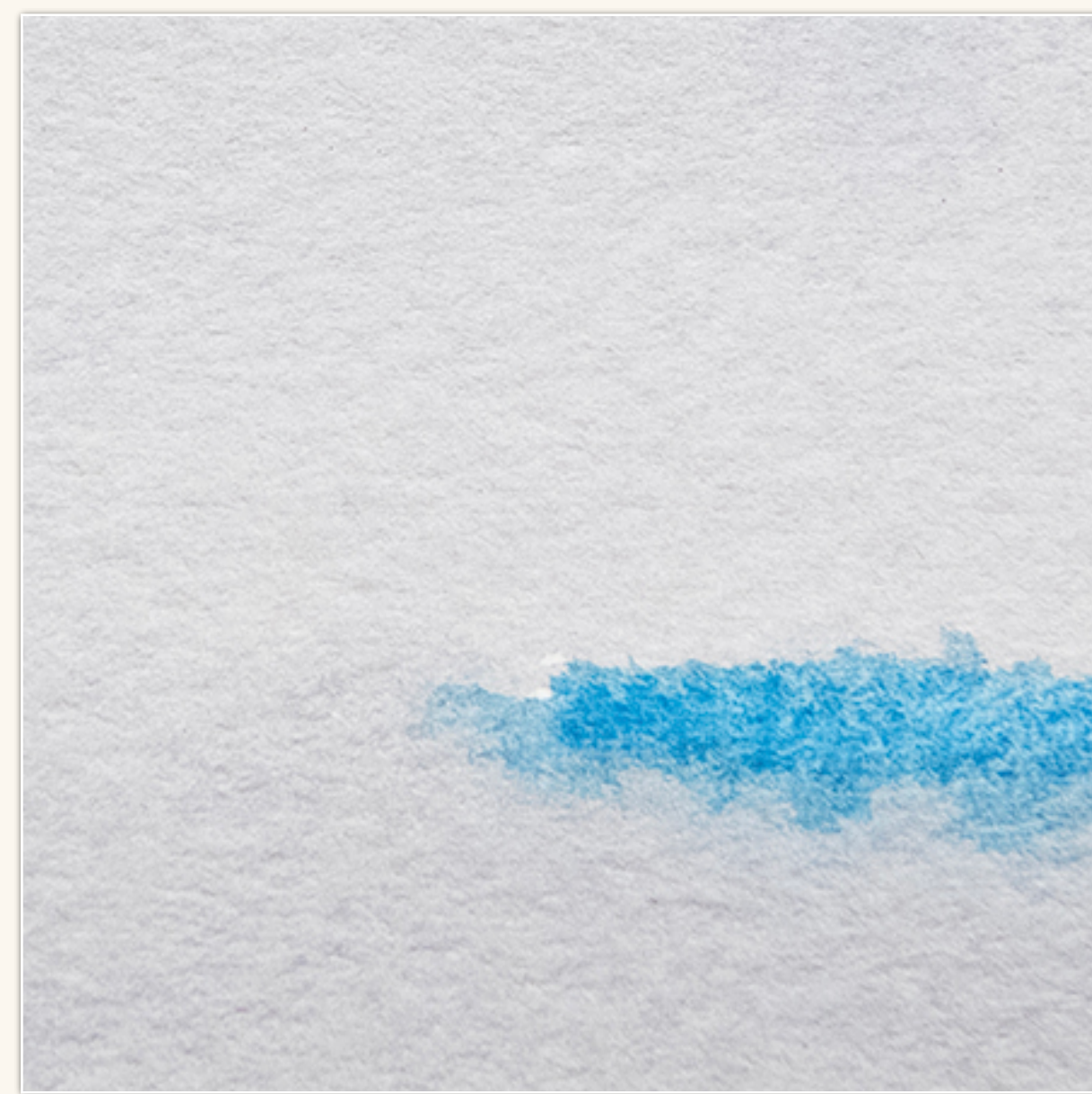
von alten
liebersliedern

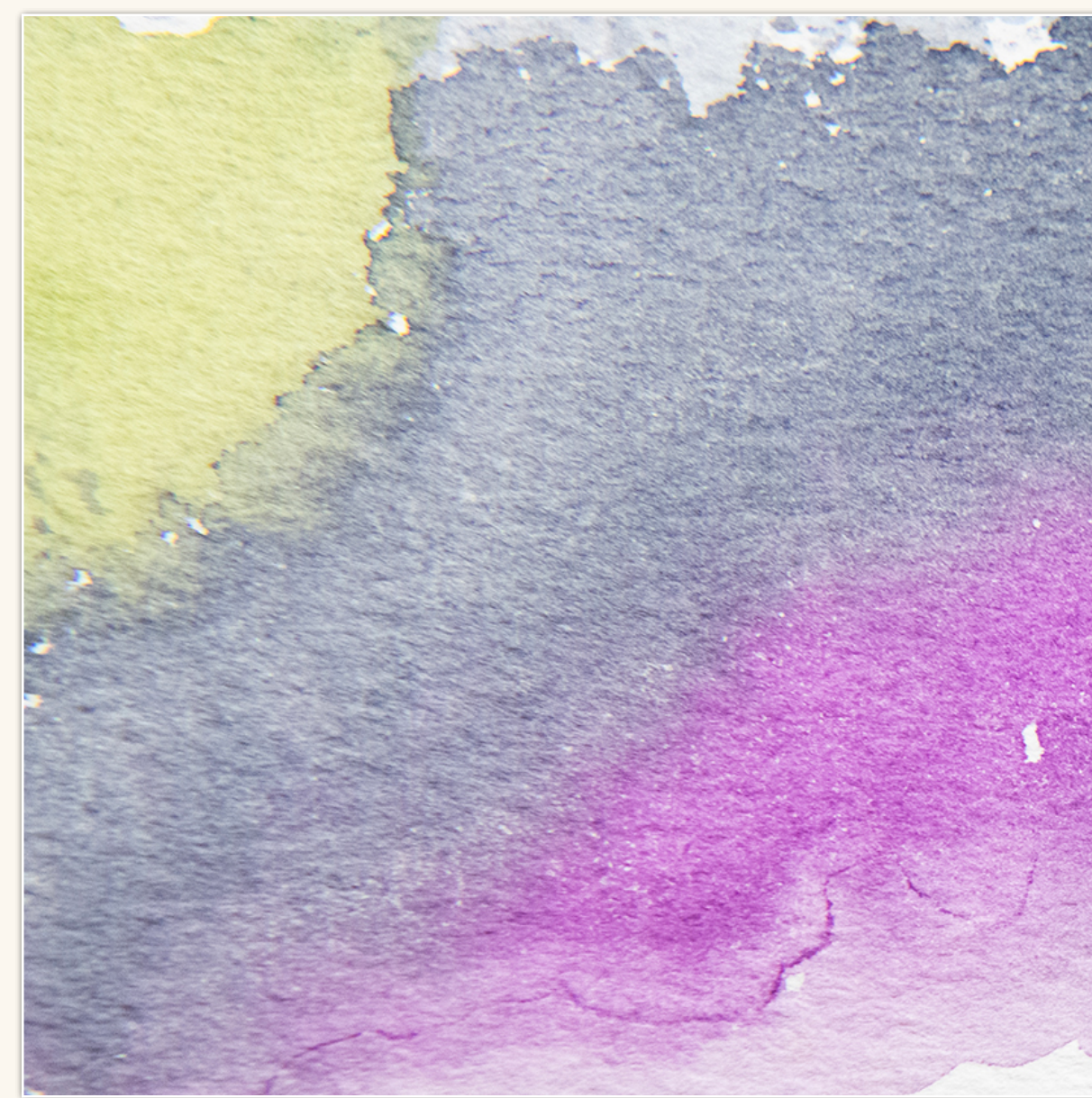
waldesnacht

dein herzlein mild

all meine
herzdanken

es geht ein wehen
durch den wald

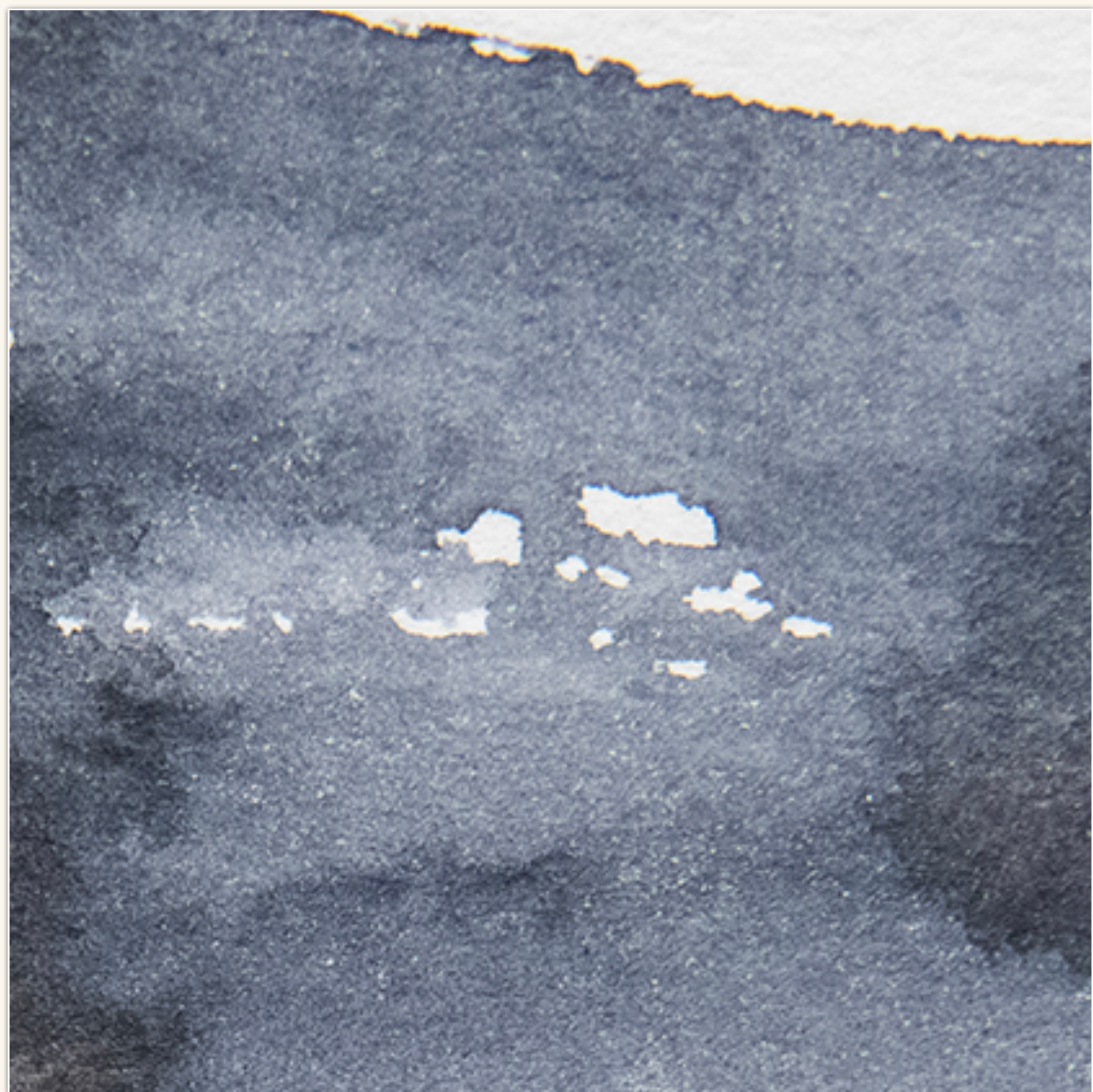
vergangen ist mir
glück und heil

“No estic més sol que una agrella, o una fulla d’aranger, o una mosca, o un abellot. No estic més sol que el rierol, o el penell, o l'estrella polar, o el vent del sud.

Enmig d'una suau pluja d'estiu, de sobte vaig ser conscient d'una societat tan dolça i benèfica en els objectes de la natura, que feia que els avantatges imaginats del veïnatge humà fossin insignificants."

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

rosmarin

op 62,1

Rosmarin és la primera peça de l'opus 62 de Johannes Brahms, titulada *Sieben Lieder* (Set cançons), escrita originalment l'any 1874 per a cor mixt a cappella. El text està extret de *Des Knaben Wunderhorn*, una cèlebre col·lecció de poemes i cançons populars tradicionals alemanyes compilada a principis del segle XIX.

En la tradició popular alemanya, les flors tenen un fort contingut simbòlic. La rosa representa l'amor i el romaní és el símbol ancestral de la fidelitat, el record i el dol (utilitzat tant en casaments com en funerals). La cançó descriu una jove que surt joiosa a buscar una rosa, però en el seu lloc recull flors associades a la fatalitat. Immediatament, es revela la tragèdia: el seu amant ha mort, i la corona que es confeccionarà ja no serà de núvia, sinó de dol.

Brahms tracta el text amb una gran sensibilitat romàntica, combinant la senzillesa de la línia melòdica d'estil folklòric amb una harmonització coral rica i melancòlica que reflecteix la tristesa de la pèrdua.

rosmarin

*Es wollt die Jungfrau früh aufstehn,
wollt in des Vaters Garten gehn.
Rot Röslein wollt sie brechen ab,
davon wollt sie sich machen
ein Kränzelein wohl schön.*

*Es sollt ihr Hochzeitskränzlein sein:
"Dem feinen Knab, dem Knaben mein.
Ihr Röslein rot, ich brech euch ab,
davon will ich mir winden,
ein Kränzelein so schön."*

*Sie ging im Grünen her und hin,
statt Röslein fand sie Rosmarin:
"So bist du, mein Getreuer, hin!
Kein Röslein ist zu finden,
kein Kränzelein so schön."*

*Sie ging im Garten her und hin,
statt Röslein brach sie Rosmarin:
"Das nimm du, mein Getreuer, hin!
Lieg bei dir unter Linden,
mein Totenkränzlein schön."*

romaní

*La donzella volia llevar-se d'hora,
volia anar al jardí del seu pare.
Volia collir rosetes vermelles
i fer-se, amb elles,
una petita corona, ben bonica.*

*Havia de ser la seva corona de noces:
"Per al meu xamós xicot, el meu xicot.
Rosetes vermelles jo us colliré
i amb vosaltres trenaré
una petita corona, ben bonica."*

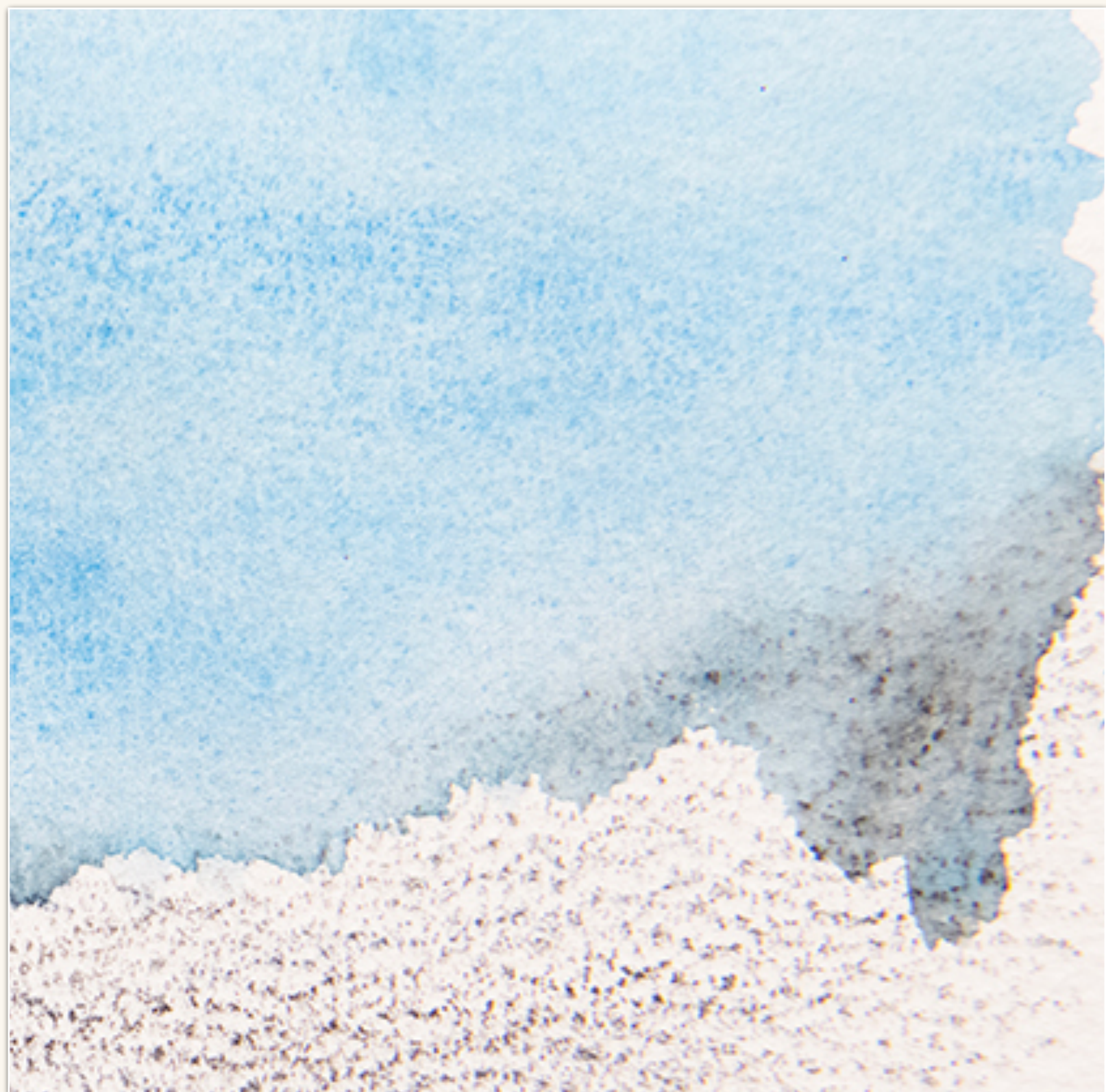
*Ella anà d'una banda a l'altra dels camps
i en lloc de roses trobà romaní:
"Així doncs tu, fidel amic, te n'has anat!
No es troben roses
i no hi haurà cap corona bonica."*

*Ella anà d'una banda a l'altra del jardí,
i en lloc de roses portà romaní:
"Accepta això, fidel amic meu!
Restaré amb tu sota els til·lers,
amb la meva petita, bonica corona de morts."*

“Com a mínim vaig aprendre que si avancéssim amb confiança cap a la direcció dels nostres somnis i ens esforcéssim per viure la vida que ens havíem imaginat, ens trobaríem amb un èxit inesperat a les hores corrents... per no trobar-me que, just abans de morir, veiés que no havia viscut.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

von alten liebesliedern

op 62,2

Segona peça de la col·lecció, destaca pel seu caràcter nostàlgic i d'arrel popular.

El poema pertany a la cèlebre antologia de poesia popular alemanya *Des Knaben Wunderhorn* (El corn màgic del jovent), recopilada a principis del segle XIX per Achim von Arnim i Clemens Brentano.

Brahms utilitza una estructura feta a la manera dels lieder tradicionals (Volkslied). Combina una melodia aparentment senzilla i estròfica amb un ric treball contrapuntístic i harmònic molt típic de la seva producció coral.

Descriu una escena romàntica on un genet cavalca molt de pressa cap a la casa de la seva estimada. L'alegria de la trobada es transforma en intimitat mentre canten velles cançons d'amor a l'herba, fins que el plor d'emoció els amara els ulls davant la gelosia del món exterior.

von alten liebesliedern

Spazieren wollt ich reiten
der Liebsten vor die Tür,
sie blickt nach mir vor weitem
und sprach mit großer Freud:
"Seht dort meins Herzens Zier,
wie trabt er her zu mir!"
Trab, Rößlein, trab,
trab für und für.

Den Zaum, den ließ ich schießen
und sprengte hin zu ihr,
ich tät sie freundlich grüßen
und sprach mit Worten süß:
"Mein Schatz, mein höchste Zier,
was macht ihr vor der Tür?"
Trab, Rößlein, trab,
trab her zu ihr.

Vom Rößlein mein ich sprange
und band es an die Tür,
tät freundlich sie umfängen,
die Zeit ward uns nicht lang,
im Garten gingen wir
mit liebender Begier.
Trab, Rößlein, trab,
trab leis herfür.

Wir setzten uns da nieder
wohl in das grüne Gras,
und sangen her und wieder
die alten Liebeslieder,
bis uns die Äuglein naß
von weg'n der Kläffer Haß.
Trab, Rößlein, trab,
trab fürbaß.

de velles cançons d'amor

Vaig anar a passejar a cavall,
davant la porta de la meva estimada,
ella em veié de lluny
i digué amb gran alegria:
"Mireu allà, la joia del meu cor,
com trota al meu encontre!"
Trota petit corser, trota,
trota sense parar.

Vaig deixar anar la brida
i vers ella vaig galopar,
amicalment la vaig saludar
i li digué amb dolces paraules:
"Tresor meu, la meva joia més preuada,
què fas davant la porta?"
Trota petit corser, trota,
trota vers Ella.

Vaig saltar del meu cavall
i el vaig lligar a la porta,
afectuosament la vaig abraçar,
el temps no ens era llarg,
anàrem al jardí
amb amorós anhel;
trota petit corser, trota,
trota lleuger endavant.

A lloure vàrem seure
damunt la verda gespa
i cantàrem una vegada i una altra
les velles cançons d'amor,
fins que se'ns humitejaren els ulls
a causa de la malícia dels baladrers.
Trota petit corser, trota,
trota, trota ben lluny.

“Aquest és un vespre deliciós, en què tot el cos és un sol sentit i absorbeix delit per cada porus. Vaig i vinc amb una estranya llibertat a la Natura, com a part d'ella mateixa. Les granotes rauquen per donar la benvinguda a la nit. No obstant això, com el llac, la meva serenitat està arrissada, però no agitada.

Quan torno a casa meva em trobo de sobte conscient d'una societat tan dolça i benèfica en la Natura, que fa que els suposats avantatges del veïnatge humà siguin insignificants, i mai més em podré sentir sol.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

waldesnacht

op 62,3

El text original en alemany pertany al poeta i premi Nobel Paul Heyse. Va ser escrita per a cor mixt a quatre veus *a cappella*.

La peça destaca per la seva atmosfera íntima i tranquil·la, on la natura evoca un refugi de pau davant les penes de la vida quotidiana.

D'estil romàntic, inspirat en la senzillesa de la cançó popular alemanya (*Volkslied*), té una textura homofònica en gran part de la peça, fet que permet que el text es compregui amb molta claredat.

El seu caràcter és evocador i pausat, utilitzant dinàmiques suaus per simular els sons i la calma de la nit entre els arbres del bosc.

waldesnacht

*Waldesnacht du wunderkühle,
die ich tausend male grüß
nach dem lauten Weltgewühle,
o, wie ist dein Rauschen süß!.*

*Träumerisch die müden Glieder
berg' ich weich ins Moos,
und mir ist, als würd ich wieder
all der irren Qualen los.*

*Fernes Flötenlied, vertöne,
das ein weites Sehnen rührt,
die Gedanken in die schöne,
ach, mißgönnte Ferne führt*

*Laß die Waldesnacht mich wiegen,
stillen jede Pein,
und ein seliges Genügen
saug ich mit den Düften ein.*

*In den heimlich engen Kreisen
wird dir wohl, du wildes Herz,
und ein Friede schwebt mit leisen
Flügel schlägen niederwärts.*

*Singet, holde Vögellieder,
mich in Schlummer sacht!
Irre Qualen, löst euch wieder,
wildes Herz, nun gute Nacht!*

nit del bosc

*Nit del bosc, de frescor meravellosa,
que jo saludo mil vegades,
després del sorollós rebombori del món,
oh, com n'és de dolç el teu mormol!*

*Somnolent, estenc els meus cansats membres en
la molsa tova,
i és com si de nou em deslliurés
de totes les meves folles angoixes.*

*Lluny, sona la música d'una flauta
i remou en mi un gran deler,
els pensaments em menen vers la bella,
tan envejada llunyania.*

*Deixa que la nit del bosc em bressoli
i m'alleugi de totes les penes!
I aspiro una benaurada complaença
junt amb les seves flaires.*

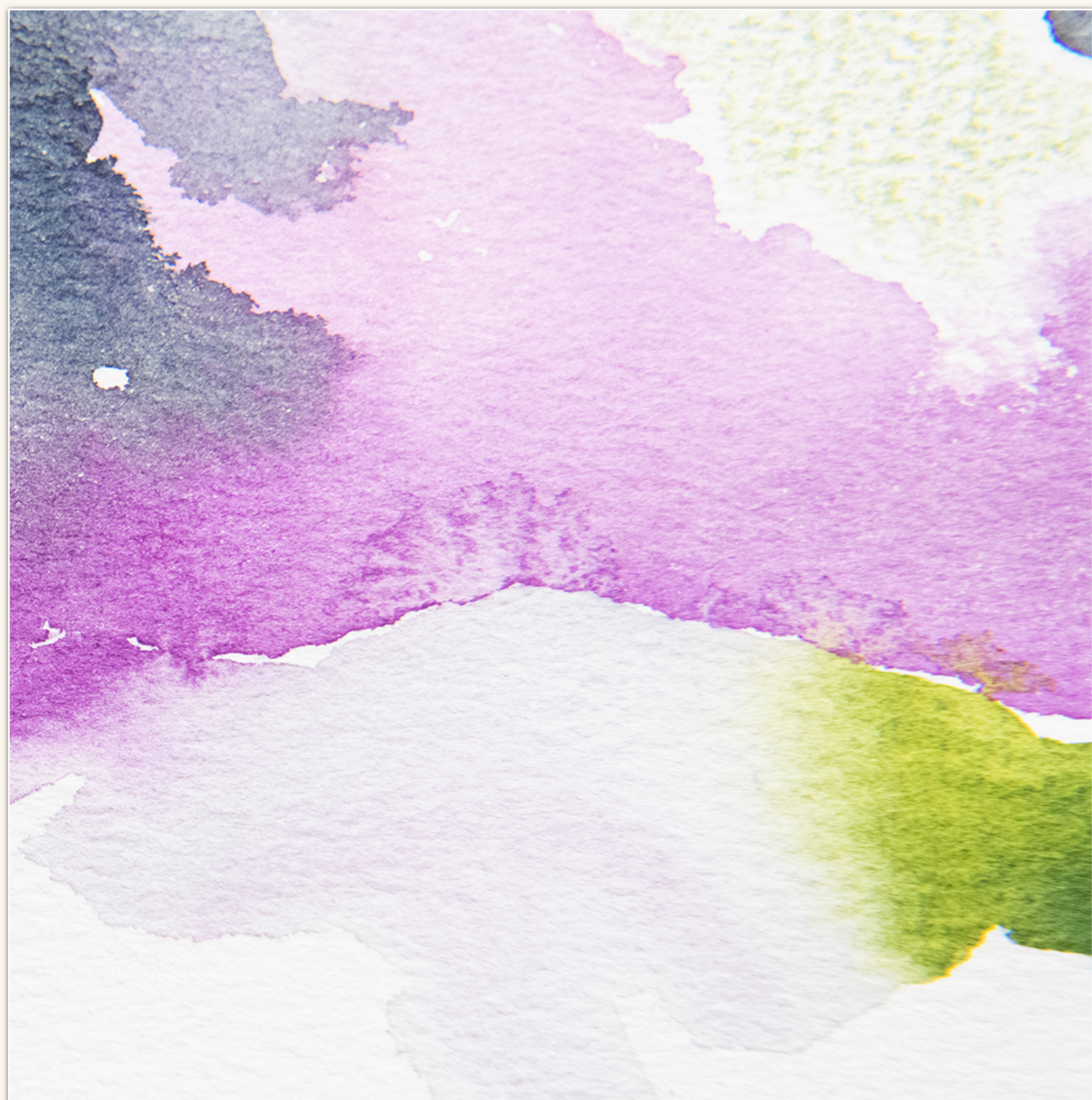
*En els cercles íntims i secrets
t'hi sentiràs bé, cor neguitós,
i em davalla una pau
amb silenciós aleteig.*

*Canteu ocells els vostres cants encisadors,
que dolçament em facin adormir!
Folles angoixes, dissipeu-vos de nou,
cor neguitós, a hores d'ara, bona nit.*

“El matí és quan em desperto i hi ha un clarejar en mi.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

dein herzlein mild

op 62,4

També amb lletra de Paul Heyse, és una peça coral romàntica que compara el despertar de l'amor amb la natura. Aquesta delicada obra per a cor mixt utilitza la metàfora dels brots que floreixen per il·lustrar l'obertura del cor.

La peça destaca per la seva delicadesa i expressivitat, sent una obra lírica on la música de Brahms ressalta la tendresa del poema. Aquesta composició coral es considera un exemple destacat del romanticisme vocal, on el cor mixt dona vida a la poesia de Heyse.

Utilitzant metàfores naturals, descriu el despertar de l'amor amb una harmonia íntima i polifònica.

dein herzlein mild

*Dein Herzlein mild,
du liebes Bild,
das ist noch nicht erglommen,
und drinnen ruht
verträumte Glut,
wird bald zu Tage kommen.*

*Es hat die Nacht
ein'n Tau gebracht
den Knospen all im Walde,
und Morgens drauf
da blüht's zuhauf
und duftet durch die Halde.*

*Die Liebe sacht
hat über Nacht
dir Tau ins Herz gegossen,
und Morgens dann,
man sieht dirs an,
das Knösplein ist erschlossen.*

el teu tendre, petit cor

*El teu tendre, petit cor,
la teva estimada imatge,
no brillen pas encara
i reposen dins
d'una lluïssor somnolenta,
però sortiran aviat a la llum del dia.*

*La nit
ha portat la rosada
a totes les poncelles del bosc,
i l'endemà
floreixen a pler
i flairegen arreu al turonet.*

*El tendre amor,
durant la nit,
t'ha vessat al cor la rosada
i així al matí
es veurà al teu rostre
que la poncella ha florit.*

“Hem d'aprendre a despertar i a mantenir-nos desperts, no per mitjans mecànics, sinó per una expectació infinita de l'alba, que no ens abandona ni en el nostre son més profund.

No conec cap fet més encoratjador que la incontestable capacitat de l'home per elevar la seva vida mitjançant un esforç conscient.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

all meine herzgedanken

op 62,5

Brahms torna a seleccionar un text de Paul Heyse que explora l'enyorança i la devoció amorosa. L'obra, per a cor mixt a sis veus, destaca per harmonies riques que reflecteixen el dolor i l'esperança.

Íntima i malenconiosa, expressa la passió i el dolor amorós. La peça destaca pel seu llenguatge harmònic expressiu i l'ús del color vocal, mostrant la intensitat del desig d'una abraçada.

all meine herzgedanken

*All meine Herzgedanken
sind immerdar bei dir;
das ist das stille Kranken,
das innen zehrt an mir.
Da du mich einst umfängen hast
ist mir gewichen Ruh und Rast;
all meine Herzgedanken
sind immerdar bei dir.*

*Der Maßlieb und der Rosen
begehr ich fürder nicht,
wie kann ich Lust erlosen,
wenn Liebe mir gebricht!
Seit du von mir geschieden bist
hab ich gelacht zu keiner Frist.
Der Maßlieb und der Rosen
begehr ich fürder nicht.*

*Gott wolle die vereinen
die für einander sind!
von Grämen und von Weinen
wird sonst das Auge blind.
Treuliebe steht in Himmelshut,
es wird noch Alles gut.
Gott wolle die vereinen,
die für einander sind!*

tots els pensaments del meu cor

*Tots els pensaments del meu cor
són a prop teu per sempre;
això és la ferida silenciosa
que a dintre meu em rosegà.
Des que tu una volta m'abraçares,
la pau i el repòs m'han abandonat.
Tots els pensaments del meu cor
són a prop teu per sempre.*

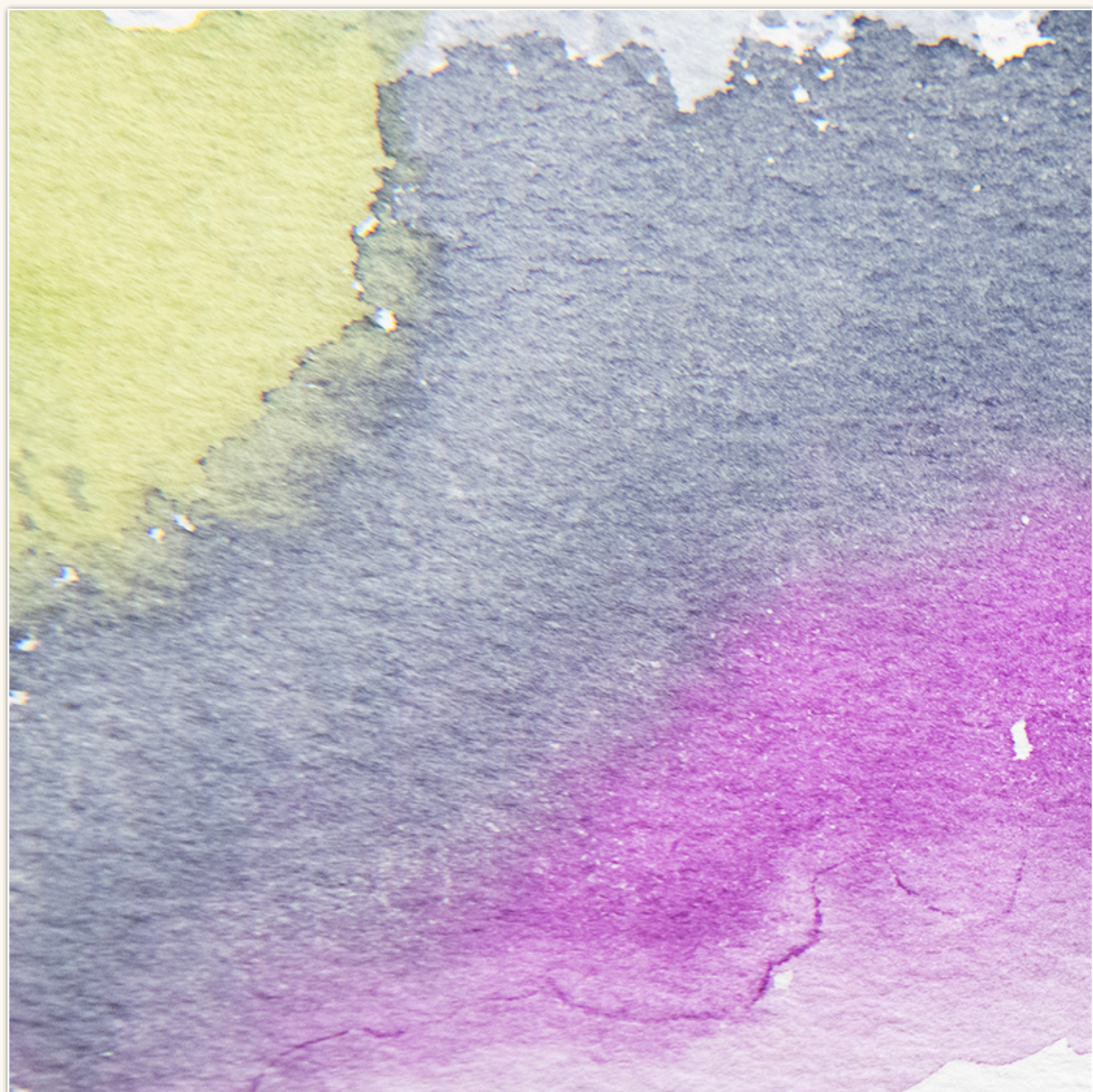
*Adés ja no desitjo
ni margarides ni roses,
com puc sentir plaer
si em manca l'amor!
Des que tu em deixares,
no he rigut ni un sol moment;
adés ja no desitjo
ni margarides ni roses.*

*Cal que Déu faci ajuntar
els que estan fets l'un per l'altre!
Si no a força de penes i llàgrimes
s'enceguen els ulls.
L'amor fidel té l'empària del cel,
tot acabarà bé encara, tot bé.
Cal que Déu faci unir
els que estan fets l'un per l'altre!*

“El vent del matí bufarà per sempre, el poema de la creació és ininterromput; però són poques les orelles que l'escolten.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

es geht ein wehen durch den walden

op 62,6

Basada en un text de Paul Heyse, el text evoca la nostàlgia i l'anhel amorós a través de la metàfora del vent en la natura. Destaca per la seva gran qualitat poètica i per reflectir l'estil més íntim i refinat de la música coral romàntica.

El text utilitza imatges de la natura com a metàfora de l'ànima humana i de l'amor: el poema descriu un murmurí que recorre el bosc i el cant de la núvia del vent (Windsbraut), que vaga buscant el seu amant, seguit d'un sentiment de malenconia, el cant és feréstec i trist, evocant una profunda ansietat i un desig ardent. Però hi ha una esperança final: malgrat la incertesa i l'angoixa, el poema conclou amb l'esperança que arribarà el dia que unirà l'amor fidel.

Musicalment, Brahms aconsegueix una textura molt densa i expressiva pròpia de la música coral del Romanticisme. Utilitza un joc harmònic subtil i canvis en la dinàmica per representar la força del vent i el sofriment del desig, mantenint sempre l'equilibri de les quatre veus per crear una atmosfera íntima i malenconiosa.

es geht ein wehen durch den walden

*Es geht ein Wehen durch den Wald,
die Windsbraut hör ich singen.
Sie singt von einem Buhlen gut
und bis sie dem in Armen ruht,
muß sie noch weit in bangem Mut
sich durch die Lande schwingen.*

*SeDer Sang der klingt so schauerlich,
der klingt so wild, so trübe,
das heiße Sehnen ist erwacht,
mein Schatz zu tausend gute Nacht!
Es kommt der Tag eh du's gedacht,
der eint getreue Liebe!*

passa un alè pel bosc

*Passa un alè pel bosc,
sento cantar la núvia del vent.
Ella canta sobre un benèvol amant
i, fins que no reposi en els seus braços,
ha de voltar encara, arreu als camps,
amb neguitós ànim.*

*El seu cant sona tan llòbrec,
tan feréstec, tan trist,
que un ardent desig em desperta,
el meu tresor de mil bones nits!
Més aviat que et penses, arribarà el dia
que et reunirà amb el teu fidel amant!*

“Vaig perdre un cavall, un llebrer i una tórtora fa molt de temps, i encara vaig rere el seu rastre. He parlat a molts viatgers d'ells, descrivint-los-els i quines petjades deixaven, i quins senyals responien. M'he trobat un o dos que n'havien sentit el lladruc o el galop, o fins i tot n'havien vist desaparèixer algun darrere un núvol, i semblaven tan ansiosos de recuperar-los com si els haguessin perdut ells mateixos.”

Henry David Thoreau (1817-1862)

johannes brahms (1833-1897)

vergangen ist mir glück und heil

op 62,7

El darrer moviment de la col·lecció *Sieben Lieder* és una de les peces més solemnes i profundes de la seva producció coral secular. A diferència de les cançons centrals del mateix opus (que utilitzen poemes de Paul Heyse), el text d'aquesta obra prové d'una cançó tradicional antiga alemanya (Altdeutsch) que es remunta al segle XVI, recopilada posteriorment al segle XIX.

L'estètica connecta directament amb el romanticisme alemany, que sentia una profunda nostàlgia pel passat medieval. El poema expressa el lament d'un amant que pateix un profund dolor i desesperació per haver d'estar separat de la seva estimada.

Brahms utilitza un estil clarament influenciat per la música del Renaixement i del Barroc (especialment per Schütz i J. S. Bach). L'obra destaca pel seu ús del contrapunt estricte. Marcada com a *Andante*, té un caràcter noble, sobri i gairebé religiós, malgrat ser un text profà d'amor. La foscor de la tonalitat inicial reflecteix l'estat de desolació del text. El teixit a quatre veus avança amb línies melòdiques independents que s'entrellacen, creant una atmosfera de recolliment i lament continu.

vergangen ist mir glück und heil

Vergangen ist mir Glück und Heil
und alle Freud auf Erden,
elend bin ich verloren gar,
mir mag nicht besser werden.
Bis in den Tod leid ich groß Not,
so ich dich Lieb muß meiden,
geschieht mir ach, o weh der Sach!
Muß ich mich dein verjehen,
groß Leid wird mir geschehen.

Erbarmen tu ich mich so hart,
das kommt aus Buhlers Hulde,
die mich in Angst und Not hat bracht,
und williglich das dulde.
Um dich allein, Herzliebste mein,
ist mir kein Bürd zu schwere;
wärs noch so viel, ich dennoch will
in deinem Dienst ersterben,
nach fremder Lieb nit werben.

Um Hülf ich ruf, mein höchster Hort,
erhör mein sehnlich Klagen!
Schaff mir Herzlieb, dein Botschaft schier,
ich muß sonst vor Leid verzagen!
Mein traurig Herz leidet großen Schmerz,
wie soll ichs überwinden?
Ich sorg, daß schier der Tod mit mir
will ringen um das Leben;
tu mir dein Troste geben.

benestar i felicitat m'han abandonat

Benestar i felicitat m'han abandonat
i tot el goig de la terra;
estic del tot perdut, dissortat,
res anirà a millor.
Fins a la mort, patiré gran fretura,
si t'haig de deixar, amor,
ai! Si això s'esdevingués, quin dolorós afer seria!
Si t'haig de perdre,
sofrença s'abatrà sobre mi.

Em faig tanta llàstima,
de la sensibilitat d'un amant
que m'ha portat temença i angoixa,
cosa que de bon grat jo suportó.
Tan sols per tu, estimada del meu cor,
cap fardatge m'és massa feixuc
i si tanmateix ho fos
jo, així i tot, moriria al teu servei,
no cercant mai un altre amor.

Et demano ajut, oh tresor meu,
escolta la meva ardent súplica!
Envia'm aviat el teu missatge,
si no de pena em desesperaré!
El meu cor trist pateix un gran dolor,
com el podré suportar?
Em fa por que gairebé la mort, amb mi,
lluïti per la meva vida,
dona'm el teu consol.

proper concert:

2

juliol

21:00 h

claustre de

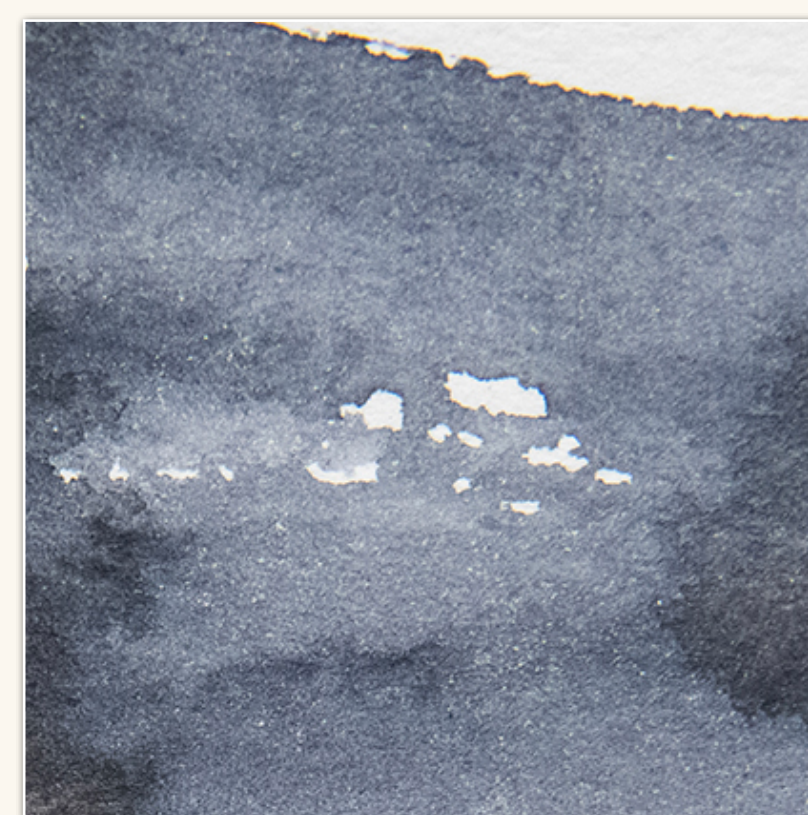
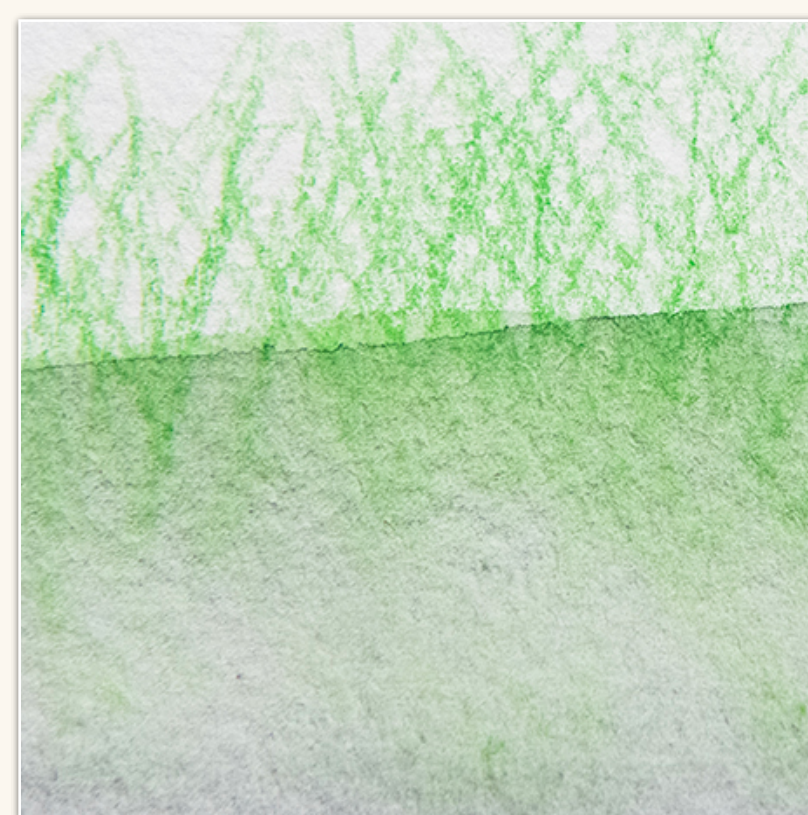
sant agustí

cor de cambra de granollers

josep vila jover
director

“diàlegs”

alma mater 2026